

SZIVÁRVÁNY

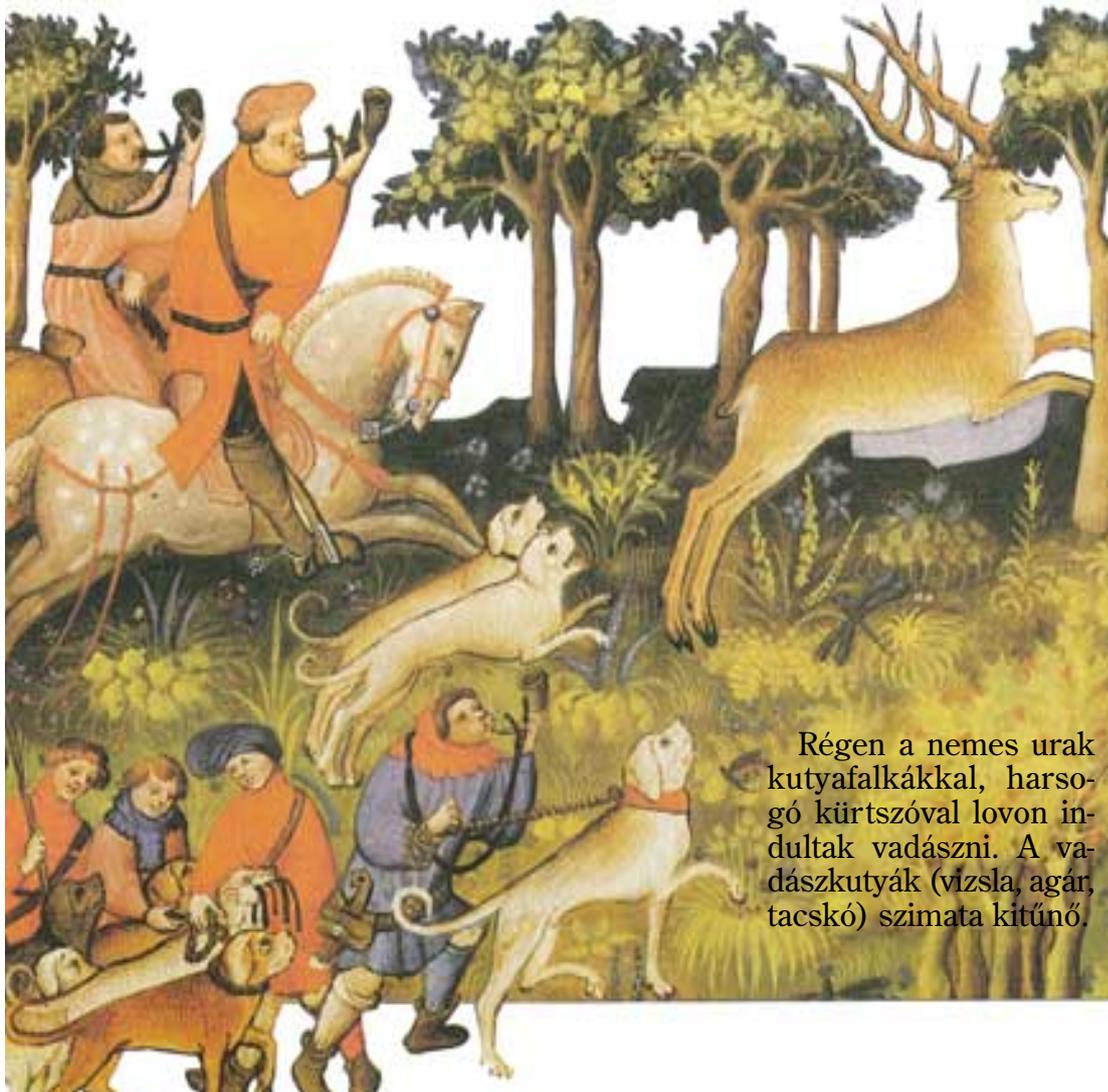
2000.
OKTÓBER

10

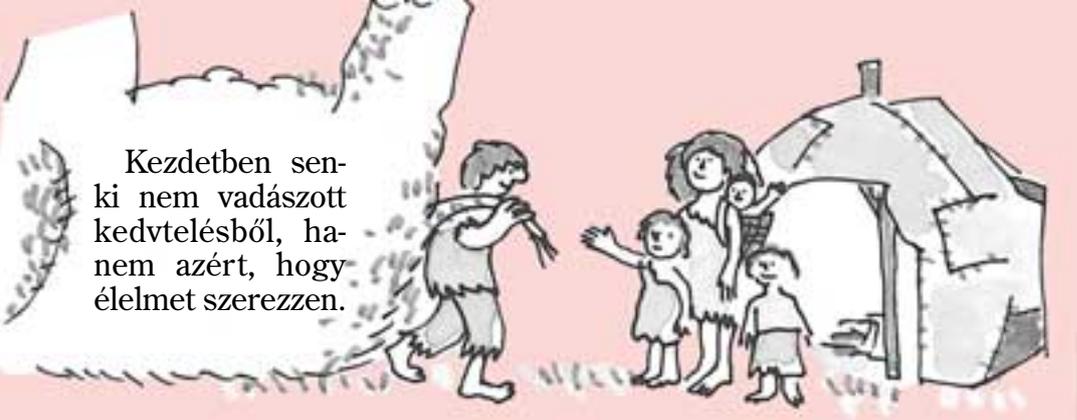
Az igazi vadász
nem kegyetlen,
ismeri és tiszteli
az erdő, a vadak
életét. Ilyen
vadászokról
mesél nektek
októberi
Szivárványunk.
A címlapon
Hunor és Magor
úzi a csoda-
szarvast.
Fegyverük az íj
és a lándzsa.
Kérd meg
ővó nénit,
mesélje el a
legendát.

2

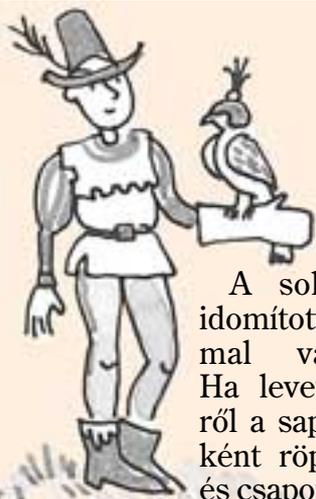

Régen a nemes urak
kutyafalkákkal, harsogó
kürtszóval lovon in-
dultak vadászni. A va-
dász-kutyák (vizsla, agár,
tacsó) szimata kitűnő.

Kezdetben senki nem vadászott kedvtelésből, hanem azért, hogy élelmet szerezzen.

“A vadász áll hosszú, méla lesben...”

A solymászok idomított sólyommal vadásztak. Ha levették fejéről a sapkát, nyílként röppent fel, és csapott le a madársákmányra.

Akinek nem volt fegyvere, hálóval, hurokkal, csapdával, ágakkal letakart veremmel ejtette foglyul a vadat.

Mióta feltalálták a puskát, ez a vadász segítője és az állatok réme. A fák közé rejtett magaslesről messzelátóval kémleli a vadász az erdőt.

FEKETE ISTVÁN
VADÁSZAT

hálójukat a cserkészút fái között feszítik ki. A vadász nem szereti a pókhálót, de a kis pókok sem szeretik, ha hálójukat összerombolja valaki, ezért belemásznak a vadász nyakába, és akkor kezdik csiklandozni, amikor éppen nem mozdulhat. Például most.

Mozdulatlanul áll a vadász. Tenyéryni kis vörös foltot figyel a bokor alatt, s csak amikor lejjebb hajol, mosolyodik el, mert két okos gyerekszem néz rá.

Az őzbak a párját keresi, a vadász pedig a bakot. Igaz ugyan, a vadásznak gyilkos puskája van, erős messzelátója, különféle fufangjai, de az őznek ezer rejteke, messzelátónál jobb szeme és tüneményes orra van.

Járja a vadász az erdőt. Lába nem dobban, mert gumi a cipője, de a száraz avar ropog, a messzelátó megkoccan, a gyufaskatulya zörög.

Oson a vadász. Néha megáll, letörli arcáról a pókhálót, mert a kis pókok is vadásznak, és

“No – mondja magában a vadász –, nem félsz?”

A kis őzgyerek pedig félelem nélkül néz szembe a puskás emberrel.

– Az anyám elment valahova – mondják a szemei –, én meg csak itt nézegetek.

– Jól van, no, hát csak nézegess. Ki is bántana téged? – s ellép a kisgidától, nehogy megijedjen.

Aztán megint megtorpan, mert egy róka surran előtte zajtalanul, mintha lába se lenne.

A vadász a kisgidára gondol. Meglőné a rókát, ha a kisgida most egyedül lenne, és a róka arra tartana. De az őzanya már hazaért, s a róka másfelé megy. Így a vadász játszik egy kicsit a rókával. Foga között szívja a levegőt, ami úgy hangzik, mint amikor az egér cincog. A róka felkapja a fejét, és rohan a cincogás felé. A vadászt csak akkor veszi észre, amikor már késő lenne... De a vadásznak nem kell most a róka, ezért megemeli kalapját, és suttogva mondja:

– Jó reggelt, koma!

LÁSZLÓFFY ALADÁR BÁTOR VADÁSZ MESÉT LÓDÍT

Erdőn-mezőn, vadász, hol jársz?
Mindig veled van a puska?
Persze jobb a füstölt kolbász,
mint a tej vagy a galuska.

Hogy én harciasnak hatok
vadászpuskám erejével,
attól én még jóllakhatok
akár szilvásderelyével.

Amikor az odvas fánál
valamilyen farkast látok,
aki holnap nagymamánál
bekapja a fél családot,

akkor gondolj rám, apuskám!
Arra, hogy mit teszek érted!
Bum-bum! Akkor kell a puskaám...
S kész a mese – ahogy kérted.

Számold meg a mese képeit. Mi a címe?

MÉSZELY JÓZSEF

KÉRDEZGETŐ

– Mondjad, tegnap hol jártál?

– Az erdőben, berdőben,
négykerekű teknőben.

– Az erdőben mit láttál?

– Hát, rőt avart, rőt avart,
amit egy kis borz kavart.

– No, mondjad, még mit láttál?

– Mondtam már, hogy kis borzot,
de az félve elporzott.

FORRÓ ÁGNES rajzai

Mitől ijedt meg a borz? Színezd ki a rajtot.

ŐZEK AZ ERDŐBEN

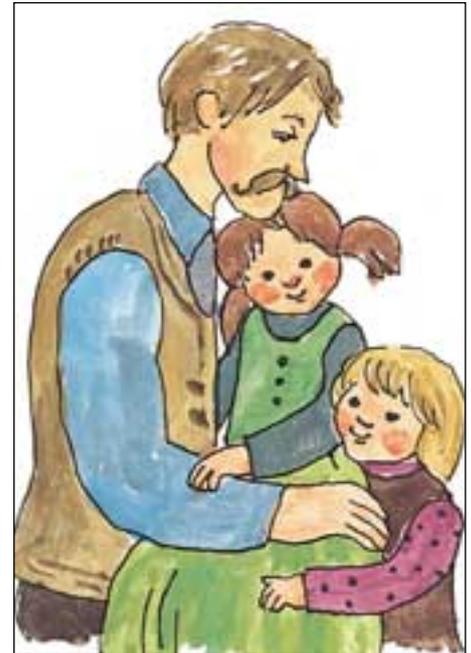
Vacsora előtt apa ölbe vette Laurát, Mary odahúzódott melléje kis zsámolyán, és apa így szólt:

– Most elmondom nektek, miért nem kaptok ma friss húst vacsorára.

Felmásztam egy nagy tölgyfára, s vártam, hogy puszkavégre kapjak valami vadat. Egyszer csak a telihold fényében megpillantottam egy szarvast. Fejét feltartotta, és figyelt. Hatalmas ágas-bogas agancsát magasra emelte. Pompás célpontot nyújtott, de olyan gyönyörű volt, hogy nem tudtam megölni.

Kis idő elteltével egy nagy mackó cammogott ki a tisztásra. Meghízott a sok nyári bogyon, gyökéren, kukacon, akkora volt, mint két medve. Felállt a hátsó lábára, és körülnézett. Mintha gyanakodna, hogy valami nincs rendjén. Eszembe se jutott, hogy lelő-

jem, míg vissza nem cammogott az erdőbe.

“Hát ez így nem megy! – mondtam magamban. – Így aztán sosem jutok húshoz!” Elhatároztam, hogy a legközelebbi vadat lepuffantom.

Fényes holdvilágban fűr-
dőtt a kis tisztás. Egyszer csak
az árnyékból egy ózsuta és
esztendős gidója szökölt ki.
Egyáltalán nem féltek. Oda-
sétáltak kényelmesen a sóval
beszórt helyhez, és megnya-
logatták. Azután felemelték a
fejüket, és egymásra néztek. A
gida odament az anyja mellé.
Álltak egymás mellett, és néz-
ték az erdőt meg a holdvilágot.
Nagy szemük lágyan fénylett.

Csak néztem őket, amíg a
két állatot el nem nyelte az
árnyék. Akkor lemásztam a fá-
ról, és hazajöttem.

– Úgy örülök, hogy nem
lőtted le őket! – suttogta Laura.

– Ehetünk vajas kenyeret
is – ajánlotta Mary.

**Laura I. Wilder *Kicsi ház a nagy
erdőben* című regénye nyomán**

KÁNYÁDI SÁNDOR

SZARVAS-ITATÓ

Ahol a szarvas inni jár,
moccsanatlan a nyír s a nyár;
még a fűszál is tiszteleg,
mikor a szarvas inni megy;
megáll akkor a patak is,
egy pillanatig áll a víz:
s ő lépked, ringatja magát,
agancsa égő, ékes ág.

Agancsa égő, ékes ág,
s ő lépked, ringatja magát:
egy pillanatig áll a víz,
megáll akkor a patak is,
mikor a szarvas inni megy,
még a fűszál is tiszteleg;
moccsanatlan a nyír s a nyár,
ahol a szarvas inni jár.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajza

TÓTH LÁSZLÓ

ZÖLD ERDŐBEN

Zöld erdőben szép szarvas fut,
sehol ösvény, sem gyalogút.
Általugrik árkot-bokrot,
aztán meg száz dimbet-dombot.

Elúszik az erdő felett,
viszi hátán a kék eget.
Később leszáll, s dobbant nagyot,
szarva között holdat hozott.

Hová lett a szarvuk? Vágd ki a kartonról, ragaszd mindenik állat fejére
a maga szarvát, fessd ki, és sorold el a nevüket is.

FORRÓ ÁGNES rajza

HERVAY GIZELLA

VÍZIPISZTOLY-MESE

A vízipisztoly elment vadászni.

Ahogy ment, mendegélt, egyszer csak egy erdőbe ért. Az erdő szélén egy fa alatt játékmackó üldögélt.

– Hová mész, vízipisztoly? – kérdezte a játékmackó.

– Vadászni – mondta a vízipisztoly, és –

spricc! – lelőtte a játékmackót.

Szembejött egy rajzolt farkas.

– Hová mész, vízipisztoly? – kérdezte.

– Vadászni – mondta a vízipisztoly, és – spricc! – lelőtte a rajzolt farkast.

Vállára vette a játékmackót és a rajzolt farkast, nagy büszkén megindult az erdő mélye felé.

Addig ment, míg elfáradt. Leheveredett, maga mellé fektette a játékmackót és a rajzolt farkast, és menten elaludt. Arra ébredt, hogy

egy bokor mögül nézi valaki. Vagy valami.

– Hová mész, Valami? – kérdezte ijedten, de a valami nem felelt.

– Miért nem szólsz, Valami? – vacogott, de a következő pillanatban már a medve mancsában volt, mert – remélem, kitaláltátok már – a valami egy igazi medve volt.

És a medve – hamm! – bekapta a vízipisztolyt.

Otthon Kobak karján megállt a játékkora. Azóta se lehet felhúzni.

De Kobak nem bánta.

– Úgy kellett a vízipisztolynak! – mondta. – Mért lőtte le a játékmackómat meg a rajzolt farkasomat.

És elment az erdőbe, hogy megkeresse a játékmackót meg a rajzolt farkast.

Meg is találta őket. Csak egy kicsit vizesek voltak. Megszárította, hazavitte őket. A farkast ki is vasalta.

A vízipisztoly meg a medve gyomrában elment vadászni...

AZ ERDÉSZ PIPÁJA

Lett népmese. BÁN PÉTER fordítása.

Egyik este az erdész vadászatról ment hazafelé. Útközben találkozott egy hórihorgas urasággal. De az úri öltözet alól

kilógott a lóláb, s a hosszú tehénfarok.

Az erdész rögtön rájött, hogy miféle úr ez.

- Jó estét, ördög uraság! – mondta.
- Jó estét, erdész – fogadta az ördög.
- Hol voltál?
- Vadkacsára vadásztam.
- Sokat lőttél?
- Hármat.
- És kinek viszed?
- A rigai uraknak.
- Te erdész, mi lóg a válladon? – kérdezte az ördög a puskára mutatva.
- A pipám.
- Szeretnék rágyújtani. Hagyod-e, erdész?
- Szívesen, tessék. A szopókáját szorítsd a fogad közé, rögtön csiholok neked tüzet.

Az ördög a foga közé vette a puska csövét, az erdész pedig meghúzta a ra-

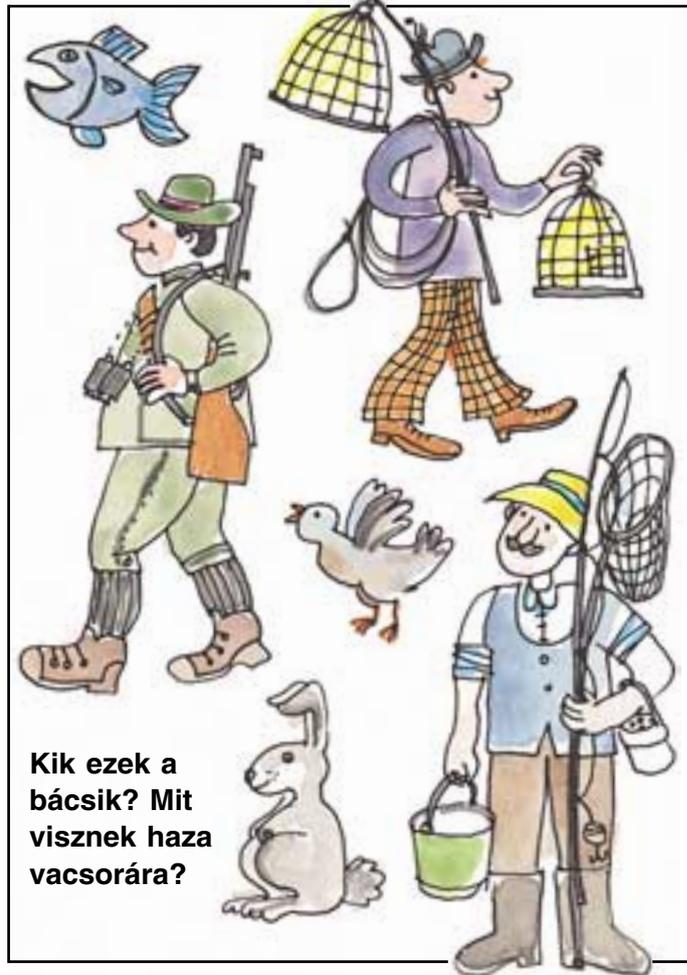

vaszt. Eldördült a lövés.

Az ördög nagyot ugrott, s orrán-száján füstölgött. Kiköpte a sörétet, és ezt kiáltotta:

– Milyen erős dohányt szívsz! – aztán bemenekült az erdő sűrűjébe.

Soha többé nem került az erdész útjába.

Kik ezek a bácsik? Mit visznek haza vacsorára?

Szinte észre se vettük, már benne is járunk az őszben. A lomberdők rohamosan sárgulnak, a nappalok egyre rövidebbek, és mind hosszabbak az éjszakák. Reméljük, ez a hónap még szép lesz, ráérünk majd novemberben kinézni az ablakon: hull-e még a szomorú eső, pilinkél-e már a hó?

De ne szaladjunk ennyire előre: még október van, most kapom Mackóéktól a jó édesvackort, ilyenkor a legfinomabb a szeder is. Szerencsére jól felkészültünk kedves Feleségemmel, Tipetupával a télre – akárcsak a Szüleitek odahaza.

Köszönöm a sok szép nyári beszámolót – gondolom, mindenki megkapta már a választ is. És köszönöm a számos gyönyörű rajzot, amelyek közül Szerkesztő Nénik és Bácsik válogatnak és közölnék is néhányat a Szivárványban.

Most – egy kéresem lenne. Tudjátok, vannak nekem

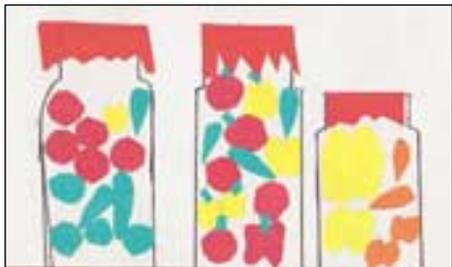

igen kedves barátaim, akiket próbára tesz a tél. Ezek a hozzánk hűséges, télen is közöttünk maradó énekesmadárkák. Bizony nehezen húzzák ki szegénykék a vastag hótakarós telet, mert ilyenkor nem nagyon jutnak falnivalóhoz.

Kiváltképpen falun élő Barátaimhoz szölok, de a városban, akár tömbházban la-

kók is segíthetnek rajtuk: készítesek nekik madáretetőt, szórjatók nekik egy kis morzsát-magot, ezt-azt, nehogy éhen pusztuljanak. Meglátjátok, nem lesznek hálátlanok: nemcsak gyönyörű éne-

kükkkel köszönik meg a gondoskodást, de tisztán tartják, a kártevőktől megszabadítják a gyümölcsösöket is. És ha egy-egy szemtelennek mon-

Muszka Beáta, Újszékely

dott kis szürke veréb is terített asztalotkhoz pimaszkodik – ne űzzétek el, hiszen ő is éhes, és ő is hűséges hozzánk a hideg télben, még ha nem is hálálkodik nektek szép énekkel, és nem is foglalkozik a gyümölcsfák karbantartásával. Majd meglát-

játok – májusban igencsak nekiesik a kártékony cserebogaraknak.

Kérlek, írjátok meg nekem, hová szegeztétek a madáretetőt, hogy odaküldjem énekesmadár barátaimat!

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Vita Miklós, Gyergyóújfalu

Címlap:
LÁSZLÓ GYULA
Hátlap:
FORRÓ ÁGNES

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXI. évfolyam. 238. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI. A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén.
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.
ISSN 1221-776x.

Ára 6000 lej

A KIS TÜNDÉR

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy tündér. Az a tündér olyan szép volt, hogy a napra lehetett nézni, de órá nem. Egy napon gondolta magában, hogy elmegy az erdőbe. Amint ment, találkozott egy őzikevel. Hazavitte. Kettesben játszottak, sétáltak, futkároztak. Nagyon boldogok voltak. Egy napon az őzike azt mondta, hogy neki haza kell mennie az erdőbe.

A tündér szomorú lett. De az őz nagyon vágyott a szülei és a testvérei után. Végül úgy döntöttek, hogy visszamegy az erdőbe, ahol a tündér sokszor meglátogatja őt.

Kozma Réka, Zetelaka

A MEDVE

Volt egy medve, nagy medve,
Kicsi füle, nagy szeme.
Rövid lába, nagy a talpa,
Ugrál, akárcsak egy labda.

**Balázs Emőke Katalin,
Kápolnás**

Bernstein Noémi, Marosvásárhely

Csatári Dóra, Kolozsvár

BRUMMOGOK

Én vagyok a medvebocs,
Brummogok, brummogok,
Mézet eszem, mert szeretem,
Brummogok, brummogok.

Péter Szilvia, Székelykeresztúr

NAPOCSKA

Napocska, napocska,
Fenn az égen ragyogna.
Megy a tavasz, jön a nyár,
Szupermen az égbe száll.

Megy a nagymamájához,
Előveszi szép ruháját,
Nézi a várost, a falut,
S ahol baj van, odafut.

Írta és rajzolta Vas Krisztina,
Farkaslaka

Kedves Anett, Szentegyháza

AZ ELVESZETT KIRÁLYLÁNY

Volt egyszer, hol nem volt, egy királyfi.
Kihirdették, hogy elveszett egy királylány az erdőben.
Erre a királyfi azt mondta az apjának:

– Édesapám, ha életem, ha halálom, én szerencsét próbálok.

A királyfi el is indult, ment hegyen-völgyön át, míg az erdőbe nem ért. Ott látott egy királyoroszlánt. A királyfi egyet suhintott a kardjával. Erre a királyoroszlán nagyon megijedt, s odaadta a királylányt. A királyfi szépen hazavitte.

Mese volt, így volt, ha nem hiszitek, menjetek az erdőbe.

Fábián Andor, Székelyudvarhely

A BOHÓC

Mi van a bohóc kezében?
Szárnyas macska? Hajasbaba?
Dehogy macska, dehogy baba!
Csak egy színes madaracska!
Megitatja, simogatja,
Aztán pedig elaltatja.

Írta és rajzolta
Rend Melitta,
Margitta

Láttál már vadászt medvepocak-
kal? Vágd ki a két palástot, haj-
togasd, ragaszd kockává, és
illesztgesd egymáshoz a rajzokat.

